



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1470/2019
04.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Одељење у Новом Саду, ради исплате трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 104/19 од 16.01.2019. године, у седници већа одржаној 04.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 104/19 од 16.01.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 104/19 од 16.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1108/18 од 01.11.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од 01.09.2014. године до 01.09.2017. године исплати износ од укупно 154.612,02 динара и законску затезну камату обрачунату на износ од 129.557,27 динара почев од 03.09.2018. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 86.251,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 104/19 од 16.01.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1108/18 од 01.11.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка

и погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404 Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Новелираном одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба разматрања питања од општег интереса, нити новог тумачења права, с обзиром да из садржине чланова Закона о раду (члан 118.), Закона о платама државних службеника и намештеника (члан 37.) и Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника (члан 2. став 1. тачка 1.) произилази да полицијски службеници имају право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Овакав став је изражен и у одлукама Врховног касационог суда. Стога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужбом поднетом 01.09.2017. године тужилац је захтевао да му тужена исплати трошкове превоза за одлазак и повратак са рада у износу од 99.000,00 динара, с тим да је поднеском од 05.10.2018. године преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на износ од 129.557,27 динара (износ обрачунате законске затезне камате од доспелости сваког појединачног износа до дана вештачења од 25.054,75 динара није узет у обзир приликом одређивања вредности предмета спора, у складу са чланом 28. став 2. ЗПП), а што представља ревизијом побијени део правноснажне пресуде.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић